

PROGRAM SOBOTNÍ BOHOSLUŽBY

5. září 2009

9:30 – 10:30 hod.

Sobotní škola

Společná píseň a modlitba
Sobotní škola v malých skupinách
Společná píseň a modlitba

10:30 – 10:40 hod.

Přestávka

10:40 – 12:00 hod.

Bohoslužba s kázáním

Uvádí J. Králová

Společná píseň č. 290
Sborová oznámení
Společná píseň č. 234
Přímělná modlitba / Dudrová E.
Čtení z Bible – Žid 11,18-16 / Martásková L.
Modlitba před kázáním / Šubrt J.

Kázání – Jonczy R.
„Věřit navzdory nenaplněným slibům“

Hudební ztišení / Petřvalský L.
Sbírka pro potřeby sboru
Společná píseň č. 244
Modlitba / Jonczy R.
Společná píseň č. 280

14:00 hod. U Salvátora

Svatební bohoslužba / Novotná & Kuchta
Kázání Jonczy R.

Prosíme všechny o vypnutí mobilních telefonů během bohoslužby

OZNÁMENÍ SBORU VINOHRADY

1. Dnes dopoledne nám zamyšlením nad Božím slovem poslouží bratr Radek Jonczy.
2. Dnes dopoledne ve 13,00 hodin jste všichni srdečně zváni na svatbu Lucie Novotné a Jiřího Kuchty do chrámu U Salvátora v Salvátorské ulici. Bohoslužbu povede bratr Dušan Kučera, kázat a oddávat bude náš kazatel.
3. Ve 14,00 v našem sboru začíná pravidelné odpolední shromáždění. Káže Roman Hampacher.
4. Příští sobotu nám kázáním dopoledne i odpoledne poslouží bratr V. Král.
5. Zítřka v neděli 6. září 2009 odvysílá Český rozhlas 2 - Praha v přímém přenosu od 9.00 do 10.00 hod. bohoslužbu ze sboru CASD Brno - Střední. Kázáním poslouží bratr Oldřich Svoboda.
6. V pondělí 7. září se seje výbor sboru k poprázdninovému jednání v 18,30 hod.
7. Upozorňujeme na změnu v původním harmonogramu Vinohradského sboru. V sobotu 19. září budeme ve sboru slavit Památku Večeře Páně s kázáním našeho kazatele. Termín slavnostní děkovné bohoslužby, ve které chceme Pánu Bohu děkovat za možnost rekonstrukce církevního objektu Londýnská 30, se nakonec ustálil na sobotu 7. listopadu.
8. V neděli 20. září vyrazíme na sborový výlet do Železných Hor. Podrobné informace naleznete na nástěnce, kde se můžete i na tento výlet zapsat a přihlásit.

Milí kazatelé, evangelisté, bratři a sestry, mládeži, přátelé, všichni, kteří máte zájem o osobní růst a službu,

18. až 20. 9. 2009
se uskuteční v Kroměříži seminář na téma

HLAD PO BOHU

Přednášet bude br. Jon Dydhal

Získal doktorát ze Starého zákona a misiologie. Pracoval jako misionář v Thajsku. Učil na Andrewsově univerzitě, vedl katedru misiologie, byl rektorem Walla Walla univerzity. V současné době vede intenzivní kurzy na Andrewsově univerzitě a přednáší po celém světě. Věnuje se tématům spiritualita, uzdravování, holistická misie. Je autorem několika knih a mnoha článků.

REGISTRACE ÚČASTNÍKŮ - v pátek od 16.00 hodin

UBYTOVÁNÍ

v místním ubytovacím zařízení Arcibiskupského gymnázia pro všechny účastníky semináře je hrazeno

STRAVA

cena na den činí 145,- Kč (290,- Kč celkem)
první jídlo – páteční večeře od 18.00 hodin, poslední jídlo – nedělní oběd od 12.15 hodin

Program začíná v pátek 18. 9. 2009 v 19.00 hodin v aule Arcibiskupského gymnázia.

Sobotní bohoslužba bude probíhat dopoledne od 9.00 hodin.

Odpolední přednášky od 15.15 hodin.

Nedělní program od 9.00 do 12.00 hodin.

Prosím zájemce o tuto akci, aby se závazně přihlásili do 11. 9. 2009 a vyplnili přihlášku se všemi náležitostmi! (pozn. redakce: zájemci o přihlášku a další informace, kontaktujte nás na vinohradsky.zpravodaj@email.cz, rádi Vám podrobnosti přeпоšleme)

Za oddělení evangelizace Česko-Slovenské unie Petr Pimek

SEMINÁŘ br. Dybdhala
Téma: Hlad po Bohu

Kroměříž 18. – 20. září 2009

Pátek 18. 9. 2009

16.00 – 19.00 Registrace

18.00 – 19.00 Večeře

19.00 – 19.15 Uctívání

19.15 – 20.00 1. přednáška: Můžeme se opravdu setkat s Bohem?

20.15 – 21.15 2. přednáška: Uctívání Boha

Sobota 19. 9. 2009

07.30 – 08.45 Snídane

09.00 – 09.30 Uctívání

09.30 – 10.30 3. přednáška: *Pokání a odpuštění*

11.00 – 12.00 Kázání: *Modlitba a meditace 1*

12.15 – 13.30 Oběd

15.15 – 15.30 Uctívání

15.30 – 16.30 4. přednáška: *Modlitba a meditace 2*

16.45 – 17.30 5. přednáška: *Boží vedení a Boží vůle*

17.30 – 18.00 Diskuze

18.00 – 19.00 Večeře

19.00 – 20.00 Uctívání a sdílení

20.15 – 21.15 6. přednáška: *Společenství a vzájemnost*

Neděle 20. 9. 2009

07.30 – 08.45 Snídane

09.00 - 09.15 Uctívání

09.15 – 10.30 7. přednáška: *Ztišení a samota*

10.45 – 12.00 8. přednáška: *Fáze našeho osobního růstu*

12.00 – 12.15 Ukončení

12.15 – 13.30 Oběd

Kázání z 29. srpna 2009 Radomír Jonczy

Opovržený, provokující a soucitný Ježíš

Po návratu z jedné ze svých letošních prázdninových cest, jsem se na malou chvíli zastavil tady u nás na Londýnské. Posadil jsem se uprostřed krásného foieru naší zrenovované modlitebny a vzpomínal. Živě se mi vybavil zážitek starý více než 25 let.

Vstoupil jsem tenkrát pozdě večer do naší, komunisty zkonfiskované modlitebny, ve které jsme se za nemalý peněz mohli v sobotu „milostivě“ shromažďovat a hrůzou doslova zkoprněl. Na podlaze v zadním traktu sálu totiž ležela část právě zborceného stropu.

Při konfrontaci této staré vzpomínky s krásným nově zrekonstruovaným objektem jsem nemohl jinak, než chválit Boha za jeho slavné vítězství nad totalitním režimem lidské pýchy, zvěle a hlouposti.

Z poklidného rozjímání mne však v tu chvíli vyrušila podivná postava sedící za mými zády na hřbetě ze dřeva vyřezávaného osla.

I. Ježíš probouzející výsměch a opovržení

Přiznám se, že v kontrastu s nádherou nového foieru na mne ten podivný Ježíš zapůsobil velice nepřijemným dojmem. Napadlo mne, že se až nápadně podobá lidské trosce, kolem níž jsem před chvílí prošel, když jsem na Náměstí míru vystoupil z tramvaje. Ležela tam pod lavičkou a spala, pokud ještě vůbec dýchala...

V tom ke mně však odněkud zдалky tiše zazněla slova známého mesiánského prorocství z 53. kapitoly knihy starozákonního proroka Izaiáše: „*Neměl vzhled ani důstojnost. Viděli jsme ho, ale byl tak nevzhledný, že jsme po něm nedýchali. Byl v opovržení, kdekd se ho zřekl, muž plný bolesti, zkoušený nemocí, jako ten, před kterým si člověk zakryje tvář, tak opovržený, že jsme si ho nevážili.*“ (Iz 53,2.3)

Přemýšleli jste už někdy nad tím, jaké vrásky musí tento text už celá tisíciletí působit našim židovským bratřím? Všichni společně už celá tisíciletí vyhlížejí osobnost, která by jim na této zemi pomohla nastolit slavné Mesiášské království. Jejich představy mají své opodstatnění. Vycházejí ze spousty prorocství, která Mesiáše proklamují, jako vítězného a slavného panovníka. Sám Izaiáš ve svém prorocství o trpícím služebníkovi Mesiánského typu, cituje Hospodinovo: „*Hle, můj služebník bude mít úspěch, zvedne se, povznes a vysoko se vyvýší.*“ (Iz 52,13)

Podle většiny starozákonních prorocství měl být Mesiáš králem slávy. Snad právě proto se adepti mesiánství často a rádi stylizovali do pozice vojensko-politických vůdců. Byli krásní, charismatičtí a mohli se chlubit silou vskutku Herkulovskou. O Mesiáši Bar Kochbovi, který svým povstáním proti Římanům plně zdevastoval Izrael, se píše, že mu z očí energie doslova sálala.

Všechny myty a náboženské epopeje se svým hrdinům pokoušejí dodat slávu a lesk tím, že je líčí s notnou dávkou nadsázky. Někteří křesťanští výtvarníci se o něco podobného v případě Ježíšově pokoušejí už více než 20 století. Autoři evangelií však svým čtenářům neustále připomínají, že se v Božím království tajuplným způsobem pojí sláva s ponížením.

Zajímavým způsobem to jednou vyjádřil Blaise Pascal. Cituji: „Existují tři řády velikosti. Velikost panovníků, vojevůdců a politiků, kteří svět dobývali svojí krásou, charismatem, silou a často i proléváním krve a podvodem. Velikost panovníků a politiků, kteří svět dobývali svými vědomostmi, inteligencí a genialitou. Je však zde i velikost vládnutí, ve kterém se rozhodl žít a umřít Ježíš Kristus. Mezi množstvím izraelských Mesiášů je on jediný, který měl úspěch, i když se rozhodl jít cestou, na které lidsky propadl. V jeho království platí hodnoty, jako je láska, pokora, chudoba a sebeobětavá služba, plná bolesti a utrpení. V tomto řádu se Mesiáš křesťanů stal nepřemožitelným. Nad nikým nevládl, nic nevynalezl, ale byl pokorný, trpělivý a svatý před Bohem a hrozný pro demony, protože byl bez hříchu.“

Něco podobného připomíná Ježíš také těm, kteří jej nadšeně provolávají za krále, ve chvíli, když vjíždí do Jeruzaléma na oslu. Volba tohoto netradičního dopravního prostředku určitě nebyla náhodná. Určitě si jej nevybral jen proto, aby se tak naplnilo stovky let staré Zachariášovo mesiánské proroctví. Volbou osla používaného prostými rolníky chtěl zástupům vítajícím jej jako krále, připomenout, že království Boží vjíždí do Jeruzaléma na hřbetech oslů ochotných snášet ponížení a trpělivě a obětavě sloužit.

Podobnou myšlenku chce Ježíš připomenout i nám dnes. Všimli jste si, že osel, z našeho foieru na opovrženého Ježíše dokonce vyplazuje svůj dřevěný jazyk ☺?

II. Ježíš kontroverzní, pohoršující a provokující

Při přemýšlení o netradičním Ježíši umístěném v našem novém foieru jsem si uvědomil, že ve mně jeho obraz vyvolává nejenom opovržení a výsměch, ale také vzdor. Že mne jednoduše provokuje a pohoršuje. Copak takto vypadá světec?

I po této úvaze se mi však vybavila slova známého biblického textu, zaznamenaná apoštolem Pavlem v první kapitole dopisu Korintským: „*My pak kážeme Krista ukřižovaného. Židům zajisté pohoršení, a Řekům bláznovství.*“ (1. Kor 1,24)

Ne náhodou byl Ježíš ve své době považován za obžvlého proroka Jeremiáše. V jeho životě totiž, stejně jako dávno předtím v životě Jeremiášově, došla naplnění slova: „*Běda mne matko, že jsi mne zrodila, muže sporu a sváru pro celou zemi.*“ (Jer 15,10) Jeremiáš i Ježíš prostě byli osobami kontroverzními.

a) Kontroverzní smrt

Pavel ve svém výroku naznačuje, že vysoce kontroverzní byla i Ježíšova potupná smrt ukřižováním. Pohoršení z ukřižovaného Boha pociťovali nejen Židé, pro které v souladu 5. knihou Mojžíšovou, byl „*ten kdo byl nahý pověšen na kůl, zlořečený Bohem.*“ (21,22-23) Smrt ukřižováním pohoršovala nejen židovský, ale i celý antický svět. Pohané se podobně popravy doslova děsili a většinou k ní odsuzovali jen otroky. Smrt ukřižováním však pohoršovala i křesťany, kteří v prvních třech stoletích kříž jako symbol své víry rázně odmítali.

b) Kontroverzní narození

Ježíš však neprovokoval jen potupnou smrtí na kříži. Provokoval i svým původem a narozením. Kontroverzní reakce vyvolává samotný Ježíšův rodokmen. Čtyři ženy v něm a ještě k tomu ženy pochybné pověsti, nepůsobí zrovna věrohodně. Důvěru nebudí ani zchudlá větev jeho královského rodu. Ježíšovo podezřelé početí z Ducha Svatého Ježíšově dodnes na tváři mnohých vyvolává rozpačité úsměvy.

c) Kontroverzní jednání

Pohoršení působily a dodnes působí mnohé z Ježíšových činů. Vzpomínáte, bylo mu vytýkáno, že bez jakýchkoli skrupulí „*jí a pije*“, místo aby se, jako správný náboženský vůdce, řídil přísnými asketickými zásadami. Zděšení dané jeho stolováním je o to větší, že jí a pije s hříšníky, dokonce i prostitutkami.

d) Kontroverzní učení

Šokující bývají i důrazy jeho učení. Své posluchače dodnes vyvádí z míry příkazem k milování nepřátel a cizinců, nelogickými výzvami k amputaci vlastních údů, zpochybňováním autorit a vroucí zbožností pravověrných. Tvrzení, že je vtěleným Bohem, přivádělo jeho posluchače doslova k šilenství a přispělo velkou měrou k tomu, že nakonec skončil na kříži.

Jsem přesvědčen o tom, že netradiční Ježíš vjíždějící na hřbetě osla do našeho Vinohradského chrámu chce tak trochu provokovat i nás. Nechce se nám líbit, chce nás vést k přemýšlení tím, že rozbíjí naše tradiční pohledy na život, zbožnost i na Něj samotného.

III. Ježíš probouzející soucit

Docela mne překvapilo, že ve mně pohled na zuboženého Ježíše vadivajícího se na hřbetě osla vstříc utrpení a mučednické smrti, probudil pocit lítosti a soucitu.

O Ježíšově utrpení rozjímají křesťané už celá staletí. Ve středověku se z takového rozjímání rozvinula zbožnost zvaná „compassio“. Šlo v ní o umělecké ztvárnění Kristova lidského utrpení. To mělo být znázorněno co nejrealističtěji tak, aby u diváků vyvolalo soucit s Ježíšem, který pro nás trpěl a

zemřel. Pochopitelně, že si tehdejší křesťané uvědomovali, že soucit nepotřebuje Ježíš, ale jejich strádající a trpící bližní.

Zbožnost zvaná „compassio“ úzce navazuje na Ježíšovo podobenství o posledním soudu, zaznamenané ve 25. kapitole Matoušova evangelia. Kritériem spásy tady podle Ježíše není ideologie, ale prostá lidská solidarita, soucit projevený nezištnou a obětavou službou. Ježíš zde v den soudu šokuje některé lidi tvrzením, že mu dali jíst, když hladověl, pít, když žíznul, že jej oblékli, když byl nahý a navštívili jej, když byl nemocen a ve vězení. Šok spočívá v tom, že dotyční osobně vůbec neznají. Jiní jsou zase šokováni tím, že je nezná, i když oni se k němu odhodlaně hlásí slovy „Pane, Pane!“.

Projekt zvaný „compassio“ však sloužil také těm, kteří v Ježíšově utrpení nacházeli odpověď na své vlastní utrpení. Při pohledu na trpícího Krista si totiž uvědomovali to, o čem je řeč ve druhé kapitole epištoly Židům: „*Protože sám prošel zkouškou utrpení, může pomoci těm, na které přicházejí zkoušky.*“ (Žid 2,18)

Za zmínku stojí, že podobný efekt jako projekt „compassio“ plnily a často i dnes plní černošské spirituály. Opěvování Ježíšova mučednictví bývalo pro otroky afrického původu cestou, jak si tvář v tvář vlastnímu utrpení uchovat lidskou důstojnost a jak se ani v tom nejhorším útlaku nevzdávat.

Dnes v naší čerstvě rekonstruované modlitebně začíná nejen zkušební provoz, ale i nová kapitola života našeho Vinohradského sboru. Zlatý nápis „JEŽÍŠ“ v průčelí sálu i monumentálně pojata sakrální architektura nového fieru opět připomíná, že centrem našeho soukromého i společného života zůstává přicházející Král slávy. Nevím ještě, jak dopadne oslík s nezvyklým jezdcem, v předsáli modlitebny, už dnes se však modlím, abychom z dohledu neztratili ani Ježíše vítězného, ani Ježíše opovrženého, provokujícího a plného soucitu.

Amen.

=====

KROKY ČESKÉ HISTORIE

14.část - Sázava volá ke sv.Prokopu

Tímto zvoláním jsme v minulé části zakončili naše "kráčení" českými dějinami. Nyní si musíme říci něco více o tomto promodleném místě, kde Světlo Pravdy začalo k lidem promlouvat již bezmála před tisíci lety. Ano, vždyt' ve 32. roce našeho století, dá-li Bůh, oslaví bývalý sázavský klášter, o němž a jeho zakladateli si nyní budeme povídat, slavné milénium. Nejdříve tedy o jeho zakladateli a první opatu, muži, jehož socha zdobí i podstavec sousoší sv.Václava na stejnojmenném náměstí v Praze, tedy o sv.Prokopovi.

Sv.Prokop se narodil kolem r.985 zemanským rodičům v Chotouni u Kouřimi. Už jako mladý chlapec se seznámil se slovanskou liturgií, neboť v 10. a 11. století staroslověnština byla živým jazykem kulturním i liturgickým. Zde se seznámil se slovanským písmem u slovanských kněží při některém domácím kostele rodného kraje. Tam také začal později působit jako laický kněz. Neboť v té době žili kněží v manželství, byl i Prokop ženat a měl syna Jimrana, který se stal později mnichem v otcem založeném sázavském klášteře. Po určitém čase odešel Prokop do kláštera, s největší pravděpodobností břevnovského, neboť jeho tradice se k němu hlásí. Zde našel vyhovující prostředí, neboť začátkem 11. století vychovával tento klášter misionáře do slovanských zemí. Prokop byl však veden snahou po ještě odříkavějším životě a tak využil příležitosti, kterou klášterní představení dávali výjimečně řeholníkům a odešel na poušť do jeskyně vzdálené 2 míle od kouřimského hradu na břehu středního toku Sázavy. Zde se věnoval modlitbě, rozjímání, ale též tělesné práci, jako bylo mycení lesa a vzdělávání půdy. Zbožný poustevník se stal brzy středem pozornosti okolního lidu. Přicházeli k němu

SBOROVÁ KNIHOVNA

r e c e n z e HANS KUNG K R É D O Apoštolské vyznání víry

ve stále větším počtu a prosili ho o modlitbu, radu i poučení. Někteří dychtili po samotě jako on. Mezi nimi byli i zmíněný Jimram a synovec Vít. Tak vznikla v těchto místech malá mnišská osada a z ní, jak již jsme řekli, v roce 1032 klášter. Založen byl knížetem Oldřichem, ale teprve Oldřichův syn, kníže Břetislav, fundaci potvrdil, rozmnožil a samotného Prokopa pohnul k tomu, aby přijal hodnost opata. Zde si připomeňme, co jsme si řekli v minulém díle, že totiž po Oldřichově dobytí Moravy pověřil nad ní vládou svého syna, kterým byl právě Břetislav. Tam měl tedy tento kníže dost příležitostí seznámit se se slovanskou liturgií 9.stol. a jistě mu tam kněží připomněli i pokřtění jeho praděda Bořivoje arcibiskupem Metodějem. Ale zpátky na Sázavu. Za Prokopova života byly stavby kláštera dřevěné, ale je možné, že první kamenné kostelní stavby, tj. čtyřabsidová centrála, ze které dnes na Sázavě vidíme jen archeologické vykopávky a třílodní bazilika se dvěma štíhlými vysokými věžemi, ze které se nám nezachovalo nic, vznikly už na konci Prokopova života. Sv.Prokop zemřel 25.března 1053 v 68 letech. Přímo na Sázavě jej pohřbil tehdejší pražský biskup jménem Šebor. Po dvou letech zemřel i kníže Břetislav a za jeho nástupce, nejstaršího syna Spytihněva II., nastaly mnichům zlé časy. Museli klášter opustit. Odešli většinou do Uher, kde v emigraci dlel i bratr Spytihněvův, Vratislav, který ač moravským úředním knížetem, byl svým bratrem vyhnán. Po roce 1061 se tudíž stává Vratislav knížetem českým a slovanští kněží se vracejí na Sázavu. V té době, jak dokázaly archeologické průzkumy, se dokončila zmíněná trojlodní románská bazilika. Mniši zde, kromě šíření evangelia, skládali původní literární díla a zprostředkovávali bohaté styky se sousedními zeměmi, zejména Kyjevskou Rusí. Prostřednictvím sázavského kláštera se k nám dostaly Pražské hlaholské zlomky a Remešský evangeliář. Zlomky jsou dva listy staroslověnské knihy původu cyrilometodějského, evangeliář je starobylý slovanský rukopis, považovaný za dílo samotného sv.Prokopa. Obsahuje 16 listů pergamenových, psaných cyrilicí. Tento evangeliář se složitou cestou dostal do katedrály v Remeši, kde se stal dokonce korunovačním evangeliářem francouzských králů. Na Kyjevské Rusi se zachovaly v opisech slovanské legendy o sv.Václavu, o sv.Ludmile a o sv.Vítu; všechno původně práce sázavských mnichů. Za Vratislavova nástupce, Břetislava II., byli sázavští mniši slovanské liturgie na sklonku r.1096 vypuzeni a již natrvalo. Ale i poté, kdy byl sázavský klášter zbaven slovanské liturgie a všude vládla latina, žila památka jeho zakladatele sv.Prokopa. V roce 1204 přičiněním krále Přemysla I. Otakara došlo k svatořečení Prokopa. Slavnou kanonizaci přímo na Sázavě provedl papežský legát kardinál Quido 4.července. Za císaře Karla IV. byla slovanská liturgie obnovena, ale nikoliv v klášteře na Sázavě, nýbrž v novém pražském klášteře Na Slovanech. Prokop, v legendách o něm výrazný představitel češství, sehrál jedinečnou roli ve vývoji národního uvědomění. Pražský arcibiskup Martin Medek přenesl v roce 1588 ostatky sv.Prokopa do kaple Všech svatých na Pražském hradě. To již byl sázavský klášter pustý.

Tak jsme si pověděli o cestě Světla v tomto místě, kde temnoty a bylo jich za dlouhá staletí nemálo, mohly toto Světlo pohltit, ale nepohltily. Toho je krásným důkazem i skutečnost, že tak jako kdysi sv.Prokop klášter, založili otcové naší církve v těchto místech seminář, jen o pár desítek metrů výše proti proudu řeky, ale za stejným účelem, vedeni stejně, jak před tisíci lety Duchem Svatým. Vždyť přece, co je pro našeho nebeského Otce tisíc let? Jediný Boží den. Jsem pevně přesvědčen, že náš bratr v Kristu Prokop z toho má velkou radost.

Příště se posuneme v našem povídání do dob knížete, "českého Achila", tzn. Břetislava toho jména prvního.

Děkujeme za zájem o českou historii.

Jana a Slávek Linhartovi

SBOR VINOHRADY - KONTAKTY:

PRVNÍ STARŠÍ SBORU	J. Králová	732 780 561
STARŠÍ SBORU pro mládež	Csaba Čák:	604 981 263
STARŠÍ SBORU PRO KŘESŤANSKÝ DOMOV	V. Klouda:	724 607 200
STARŠÍ SBORU PRO STŘEDNÍ GENERACI A SENIORY	J. Králová :	732 780 561
KAZATEL SBORU VINOHRADY	R. JONCZY:	724 607 201

INFORMACE O ZPRAVODAJI:

Prosíme všechny, kteří mohou nebo chtějí čímkoli do zpravodaje přispět, aby tak učinili. Zásilací adresa pro uveřejnění příspěvků: vinohradsky.zpravodaj@email.cz

UZÁVĚRKA ZPRAVODAJE: STŘEDA

Žádosti o zaslání zpravodaje elektronickou poštou zasílejte na uvedenou e-mailovou adresu.

[HTTP://WWW.CASD.CZ/PRAHA-VINOHRADY](http://www.casd.cz/praha-vinohrady)
VINOHRADSKY.ZPRAVODAJ@EMAIL.CZ